

[Inger Merete Nordentoft.]

brug med alle den moderne videnskabs opfindelser, idet de stillede disse til rådighed for nazismens erobningsplaner, var kolossal.

Tiden tillader ikke en videre uddybning. Men lad det være sagt, at mændene fra disse syndikater og karteller ikke et øjeblik var i tvivl om, hvor de skulle vende sig hen for at bevare deres Tyskland med monopoler og karteller, med rustningsindustri og den tilhørende militarisme. De vendte sig ikke mod Sovjetunionen, der repræsenterede socialismen, de vendte sig mod USA. Som eksempel kan nævnes Max Ilgner, I. G. Farbenindustries ledende mand, der allerede i 1945 i fængslet pralede med, at hans amerikanske venner nok skulle redde ham, og sendte bud fra fængslet om, at I. G. Farbenindustries gamle stab for enhver pris, eventuelt med amerikansk hjælp, måtte holde sammen og afvente den dag. Amerika igen satte produktionen i gang. Den dag kom snart. Allerede i december 1945 blev I. G. Farbenindustries aktier igen noteret på Vestzonens børser, skønt de ifølge et dekret fra den amerikanske militærmagt skulle være opløst. De blev handlet og steg stærkt.

I 1948 udgav Hjalmar Schacht, det nazistiske Tysklands økonomiske troldmand, der da allerede var frigivet, en bog, hvori det gamle politiske slagord, „antikommunismen“, igen kom frem. Han slutter med kravet om, at Tyskland optages som ligeberettiget partner i det atlantiske folkefællesskab. Hans ord vakte genklang i amerikanske kredse. Vesttysklands økonomiske genrejning blev et vigtigt led i Marshallplanen. Som leder af eksperternes arbejde på dette område valgtes en amerikaner, Humphrey, der allerede i oktober 1945 havde gjort sig til talsmand for, at den tyske krigs- og sværindustri i det store og hele burde bevares.

Efteråret 1948 afgav Humphreykommissionen sin indstilling, der var baseret på, som det hed, den ny kurs i vestmagternes politik, hvori den foreslog, at rustningsindustrien i Ruhr burde bevares som vestmagternes arsenal i forbindelse med den planlagte Atlanterhavspagt.

Kan det undre nogen, at både England og Frankrig, der endnu led af svære sår efter Tysklands angreb i to verdenskrige, protesterede? Kan det undre nogen, der kender Englands og Frankrigs politiske situation efter den anden verdenskrig, at de hurtigt opgav deres protester?

Samtidig foreligger oplysninger om, at det materiel, der blev demonteret fra de tyske rustningsfabrikker i Vesttyskland, blev sendt til Francospanien, hvor der var oprettet af-

delinger af Junckers, Messerschmidts, Opels og Mausers fabrikker. Hvis man sammenholder dette med de millionlån, Chase National Bank og Standard Oil's Bank har givet Spanien, ser man, hvor planmæssigt den kapitalistiske verdens egentlige herskere arbejder for at sikre deres verdensherredømme.

Også militariseringen af Vesttyskland har været i fuld gang siden 1945. Utallige politikorps og civile arbejderkorps er oprettet; mest kendt er vel den sorte garde. Deres ledere og befalingsmænd er så godt som alle kendte gamle SSere. Deres antal blev allerede tidligt anslået til godt 300 000 og er nu langt større. De store besættelsesomkostninger må for en stor del antages at være gået til disse korps. Sådan fulgte besættelsesmagterne i Vesttyskland Potsdamoverenskomsten.

I Østtyskland fulgte udviklingen helt andre baner, og den allierede kontrolkommission har mere end en gang udtalt, at afnazificeringen og demilitariseringen skred frem i hurtigt tempo.

I december 1950 opfordrede Grothwohl Adenauer til et samarbejde for at opnå Tysklands enhed efter Potsdamerklæringens linier. Nu kommer man så med beskyldningen om Østtysklands nazificering for at få et påskud til Vesttysklands genmilitarisering. Hvis man virkelig mener, at dette påskud vejer nok, må Østtyskland da forlængst i de herrers øjne have være berettiget til en oprustning langt større end den, man nu skyder Østtyskland i skoene. Men intet fredselkende menneske, ingen fredselkende nation, ejheller nogen fredselkende tysker — og dem findes der også nogle millioner af —, kan og vil forlade Potsdamerklæringens principper om et afnazificeret, demilitariseret og afkartelliseret Tyskland. Og Østtyskland har, efter hvad der er fremkommet, ikke forladt fredens vej, men går side om side med Sovjetunionen, folkedemokratierne og millioner af folk verden over ind for fredens bevarelse.

Tiden tillader ikke yderligere fordybelse i udviklingen i Vesttyskland siden 1945, men jeg er overbevist om, at var disse forhold kendt af det danske folk og dets repræsentanter, ville de vende sig imod dem, som man i dag vender sig mod løsladelsen af de mennesker, der som redskaber for og i ly af den krig, de tyske karteller og deres allierede i de andre kapitalistiske lande havde det egentlige ansvar for, begik umenneskelige forbrydelser i et omfang, verden aldrig før har set mage til.

Den anden verdenskrigs rædsler groede